

Теоханъ. (като отваря листа) Погледни на самъ, и ще видишъ какво казва.... дойди по-близо.

Цоко. (Гледа около себѣ си, и претягва къмъ Теохана).

Теоханъ. Небой ся, нѣма никого. Погледай да са увѣришъ. Да не мислишъ че тѣ лъжѣ.

Цоко. (Гледа въ писмото и мълчи).

Теоханъ. [като му показва съ рѣка] Този е царскій подписъ. Видишъ ли? Тукъ са обѣщава голѣмо награждение на оня, който издаде Кардама. Сега ако щешъ пріеми го. [захваща да загѣва писмото .

Цоко. [Подава си рѣката] Дай го.... [пакъ си дръпва рѣката] Ба не, не го щѣ, защо ми е?... Азъ сега ще отидѣ да явѣ че си тукъ. [трѣгва и пакъ са спира, на себѣ си]. Трѣба пакъ да го прегледамъ. Кой знае, да ли е истинско? Може би да е скроено за измама, [къмъ Теохана] Дай ми писмото да го прегледамъ пакъ. Нѣ не ми трѣба... На ли ми каза сичко?... Да отидѣ. [трѣгва и пакъ са спира] Нѣ не го давай никому, до дето не са разговоришъ, още веднѣжъ съ мене.

Теоханъ. Твърдѣ добръ. Ще тѣ послушамъ.

Цоко. Азъ сега тутакси ще са върна. (излиза).

Теоханъ. Уловенъ си вече... скачай рибо, скачай, колто ти е волята, но нѣма да са избавишъ отъ вѣдичата. Тѣй напредватъ Гърцитѣ.

ЯВЛЕНИЕ ТРЕТО.

Сѣщія, Драгомиръ.

Драгомиръ. Тукъ Гръкъ!..... А, то е Теоханъ, онзи свободнія. А що ни носишъ посланниче?

Теоханъ. Миръ или бой; което изберете.

Драгомиръ. Дето ще са каже, не сте задоволни отъ побѣдѣтъ ни, тѣй ли? О, готови сме да ви наградимъ още.

Теоханъ. Каквото стане случайно, то не е важно.

Драгомиръ. А каквото свърши силата?

Теоханъ. Вашата сила е ничтожна при нашата. Вие знаете само да викате.